

Sygn. akt VU 1195/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 marca 2018 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Agnieszka Leżańska

Protokolant st. sekr. sądowy Cezary Jarocki

po rozpoznaniu w dniu 19 lutego 2018 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku R. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z udziałem następcy prawnego zmarłego wnioskodawcy M. Z. (1)

o odsetki

na skutek odwołania R. Z.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 2 stycznia 2017r. sygn. (...)

- 1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten tylko sposób, iż prawo do odsetek od wypłaconego dodatku pielęgnacyjnego należnych M. Z. (1), następcy prawnemu zmarłego R. Z. od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w T. ustala począwszy od dnia 13 listopada 2016 roku, przy czym odsetki liczone są za każdy miesiąc świadczenia, poczynając od dnia 16 -go każdego miesiąca do dnia zapłaty;**
- 2. oddala odwołanie w pozostałej części.**

Sygn. akt V U 1195/17

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją z dnia 2 stycznia 2017 roku, Zakład (...) Oddział w T. przyznał R. Z. prawo do dodatku pielęgnacyjnego na stałe, ustalając prawo do odsetek za okres od dnia 16 grudnia 2016 roku do dnia 15 stycznia 2017 roku. W uzasadnieniu organ rentowy podniósł, iż decyzją z dnia 2 stycznia 2017 roku, wykonując wyrok Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 22 września 2016 roku, w sprawie sygn. akt V U 1554/13, przyznał wnioskodawcy prawo do dodatku pielęgnacyjnego od dnia 27 czerwca 2013 roku, tj. od daty określonej w wyroku sądowym. Tym samym, w ocenie ZUS, decyzja została wydana w ustawowym terminie i odsetki w szerszym zakresie nie przysługują.

W dniu 16 stycznia 2017 roku wnioskodawca odwołał się od powyższej decyzji, wnosząc o przyznanie odsetek od kwoty przyznanego zasiłku pielęgnacyjnego za okres **od dnia 27 czerwca 2013 roku**.

W odpowiedzi na odwołanie, organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, a nadto decyzją z dnia 2 lutego 2017 roku, traktując odwołanie R. Z., jako wniosek o przyznanie prawa do odsetek, odmówił skarżącemu powyższego prawa.

Wobec śmierci R. Z., Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 12 grudnia 2017 roku zawiesił postępowanie w sprawie, a następnie podjął je z udziałem następcy prawnego zmarłego-syna M. Z. (1) (k-15).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

R. Z. w dniu 27 czerwca 2013 roku złożył wniosek o przyznanie mu prawa do dodatku pielęgnacyjnego do emerytury. Orzeczeniem z dnia 24 lipca 2013 roku, lekarz orzecznik ZUS, po rozpoznaniu u wnioskodawcy: epizodu depresji oraz niedosłuchu stwierdził, że nie jest on niezdolny do samodzielnej egzystencji. R. Z. wniósł sprzeciw od powyższego orzeczenia w wyniku czego, sprawę skierowano na komisję lekarską ZUS, która w dniu 7 października 2013 roku, po rozpoznaniu u skarżącego: zaburzeń depresyjnych z przebyłym epizodem depresji ciężkiej i objawami psychopatycznymi, obecnie z poprawą, zespołu bólowego kręgosłupa lędźwiowego oraz zespołu parkinsonowskiego, wydała orzeczenie zgodne z opinią lekarza orzecznika ZUS (dowody: orzeczenie lekarza orzecznika ZUS k. 63 akt ZUS, decyzja k. 67-68 akt ZUS, opinia lekarska k. 43-44 orzeczenie komisji lekarskiej k. 73, decyzja k. 75-76 akt ZUS, opinia lekarska k. 63-64 dokumentacji orzeczniczko-lekarskiej ZUS).

Decyzją z dnia 18 października 2013 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił wnioskodawcy R. Z. prawa do dodatku pielęgnacyjnego do emerytury (dowód: decyzja ZUS k-75 akt ZUS).

Pełnomocnik R. Z. w dniu 18 listopada 2013 roku złożył odwołanie od powyższej decyzji.

W toku postępowania Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. przeprowadził postępowanie dowodowe, w trakcie którego dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych: **psychologa klinicznego J. Ś.** i **psychiatry A. R.**, biegłego **otolaryngologa M. Z. (2)**, biegłego **urologa M. P.**, biegłej **neurolog B. M. (1)** oraz opinii biegłej specjalisty **neurolog A. P.**, którzy sporządzili opinie w sprawie, jak również kilka opinii uzupełniających (dowód: łączna opinia biegłych psychologa klinicznego J. Ś. i psychiatry A. R. - 65-67 akt sprawy VU 1554/13 wraz z opinią uzupełniającą k. 76-78 akt sprawy, opinia biegłego otolaryngologa M. Z. (2) k. 88-89 akt sprawy VU 1554/13, opinia biegłego urologa M. P. k. 141 akt sprawy, opinia biegłej neurolog B. M. (1) k- 150 – 151 akt sprawy VU 1554/13 wraz z opiniami uzupełniającymi k- 181 i 221 akt sprawy, opinia biegłej specjalisty neurolog A. P. k- 245-248 akt sprawy VU 1554/13). Nadto, Sąd dopuścił dowód z zeznań świadków, lekarzy leczących R. Z.: lekarza pierwszego kontaktu G. P., leczącego skarżącego od 23 lat oraz psychiatry D. K., leczącego R. Z. od lutego 2013 roku (dowód: zeznania świadków: G. P. k-286v. oraz D. K. k-287-288v. akt sprawy VU 1554/13).

W oparciu o powyższe opinie Sąd ustalił, iż u wnioskodawcy występują następujące schorzenia:

- zespół depresyjny,
- głuchota obustronna,
- zespół pozapiramidowy (parkinsonowski) na podłożu naczyniowym uszkodzenia (...), które skutkują **niezdolnością ubezpieczonego do samodzielnej egzystencji, co najmniej od dnia złożenia wniosku o dodatek pielęgnacyjny tj. od dnia 27 czerwca 2013 roku na stałe.**

W toku postępowania Sąd ustalił, iż stan zdrowia wnioskodawcy uległ pogorszeniu w 2012r., początkowo lekarze wiązali powyższy fakt ze śmiercią żony wnioskodawcy. W dniu 19 lutego 2013r. wnioskodawca rozpoczął leczenie psychiatryczne u lekarza D. K.. Kontakt słowny z wnioskodawcą był wówczas mało skuteczny, skarżący był pobudzony, głęboko przygnębiony, nie reagował rozsądnie na zadawane przez lekarza pytania. Wnioskodawca był w niepokoju ruchowym, cały czas krążył po pokoju lekarskim, wypowiadał treści urojeniowe. Lekarz rozpoznał u niego ciężki epizod depresji i zastosował leki przeciwdepresyjne- neuroleptyki. W dniu 27 marca 2013 roku wizyta psychiatryczna odbyła się w domu wnioskodawcy, gdyż odmówił on przyjazdu do lekarza. Na tej wizycie lekarz psychiatra D. K. stwierdził u wnioskodawcy objawy neurologiczne w postaci napięcia mięśni. Skarżący miał wyraźne problemy z poruszaniem się. Jego stan pomimo zastosowanego leczenia nie uległ poprawie, był podejrzliwy oraz psychotyczny wobec swojego syna. Lekarz zastosował u wnioskodawcy inny lek przeciwdepresyjny.

Na przełomie kwietnia i maja 2013r. wnioskodawca był hospitalizowany na oddziale psychiatrycznym z powodu umiarkowanego epizodu depresji z objawami somatycznymi. W dniu 4 czerwca 2013 roku lekarz psychiatra, który przyjechał na wizytę do domu wnioskodawcy, zastał go w łóżku, mimo że wizyta była w godzinach do południowych. Podczas tej wizyty R. Z. nadal pozostawał w obniżonym nastroju. Lekarz znów zmienił lek przeciwdepresyjny. W trakcie następnej wizyty domowej w dniu 23 sierpnia 2013 roku, skarżący był jeszcze bardziej urojeniowy niż wcześniej. Ponieważ leczenie psychiatryczne nie odnosiło żadnych rezultatów, psychiatra zalecił konsultację neurologiczną oraz zrobienie badań (...). W okresie od 27 sierpnia 2013r. do 27 września 2013r. wnioskodawca był ponownie hospitalizowany na oddziale psychiatrycznym z powodu ciężkiego epizodu depresji z objawami psychotycznymi (zamiar suicydalny – chciał się powiesić). Badanie MR z przełomu października – listopada 2013 roku wykazało u skarżącego w mózgu ognisko naczyniopochodne, co potwierdzało fakt, iż zaburzenia psychiczne występujące u odwołującego związane są z organiką. W kwietniu 2014 roku stan psychiczny wnioskodawcy był jeszcze gorszy, niż w lutym 2013 roku, kontakt słowny był z nim ubogi, nie chciał rozmawiać z lekarzem. Podczas wizyty domowej w dniu 26 września 2014 roku lekarz psychiatra stwierdził, że u wnioskodawcy dominuje psychoza. Skarżący nie był w stanie kontrolować przyjmowania leków, a ponadto stawiał opór w ich przyjmowaniu. Syn musiał nadzorować i nakłaniać ojca do przyjmowania leków. Co najmniej od czerwca 2013r. wnioskodawca nie przychodził do przychodni lekarskiej na wizyty do lekarza pierwszego kontaktu, wizyty odbywały się wyłącznie w domu skarżącego. Wnioskodawca był już osobą leżącą, z łóżka wstawał tylko do łazienki lub kuchni, po domu poruszał się drobnymi kroczkami. Był z nim utrudniony kontakt słowny, wymagał pomocy przy rozbieraniu i ubieraniu, przy kąpieli. Skarżący nie był w stanie samodzielnie przygotować sobie posiłku, był w stanie tylko samodzielnie zjeść. W listopadzie 2015r. z powodu długotrwałego leżenia w łóżku skarżącemu zaczęły się robić odleżyny. Lekarz pierwszego kontaktu przepisał skarżącemu materac przeciwoleżynowy.

Nadto Sąd ustalił, iż R. Z. mieszka w jednorodzinny domu z synem, który się nim opiekuje. Syn przygotowuje wnioskodawcy posiłki, podaje leki, pilnuje żeby skarżący je połknął i załatwia wszystkie jego sprawy (dowód: zeznania świadka G. P. – protokół z rozprawy z dnia 8 września 2016 roku od minuty 2:54 do minuty 16:25, zeznania świadka D. K. – protokół z rozprawy z dnia 8 września 2016 roku od minuty 16:25 do godziny 1:08:4, zeznania świadka M. Z. (1) – protokół z rozprawy z dnia 8 września 2016 roku od godziny 1:08:45 do godziny 1:17:52 akt sprawy VU 1554/13, karta informacyjna leczenia szpitalnego – k. 56 dokumentacji medycznej w aktach ZUS)

W oparciu o poczynione ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy uznał, iż o dwołanie R. Z. zasługuje na uwzględnienie.

Sąd wskazał, iż stan zdrowia wnioskodawcy determinowało schorzenie natury neurologicznej (zespół pozapiramidowy obustronny na tle zmian), gdyż to ono w opinii dwóch biegłych neurologów: B. M. (1) i A. P. czyniło skarżącego całkowicie niezdolnym do pracy oraz niezdolnym do samodzielnej egzystencji. Sąd podkreślił, iż na stan neurologiczny R. Z. nakładało się równolegle występujące schorzenie psychiatryczne (organiczne zaburzenia depresyjne). To na podłożu psychoneurologicznym u wnioskodawcy, zdaniem biegłego urologa M. P., występowało także okresowe nietrzymanie moczu. Z kolei schorzenie laryngologiczne (głuchota obustronna) utrudniały skarżącemu kontakt z otoczeniem. Biegła B. M. (1) podniosła, że wnioskodawca był leczony z powodu zespołu depresyjnego na tle organicznego uszkodzenia mózgu w przebiegu ognisk naczyniopochodnych. W przeprowadzonym badaniu neurologicznym biegła stwierdziła u skarżącego obustronny postępujący zespół pozapiramidowy z otępieniem. Wnioskodawca zdaniem B. M. był osobą niepełnosprawną psychoruchową w stopniu znacznym i wymagał całkowitej pomocy w zaspokajaniu podstawowych czynności życiowych tj.: ubieraniu, myciu, przygotowywaniu posiłków, przy wykonywaniu wszystkich czynności dnia codziennego (sprzątaniu domu, załatwianiu spraw administracyjnych). Również biegła neurolog A. P. podzieliła stanowisko w zakresie spełnienia przez skarżącego przesłanki niezdolności do samodzielnej egzystencji. Biegłe różniły się jedynie w zakresie daty powstania tej niezdolności, albowiem biegła B. M. wskazała, że całkowita niezdolność do pracy i samodzielnej egzystencji istniała u skarżącego, co najmniej od daty złożenia wniosku tj. od dnia 27 czerwca 2013 roku, zaś biegła neurolog A. P., jako datę powstania niezdolności do samodzielnej egzystencji wskazała datę badania wnioskodawcy przez biegłą neurolog B. M. (1).

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy **zmienił decyzje ZUS i przyznał R. Z. prawo do dodatku pielęgnacyjnego od dnia 27 czerwca 2013 roku tj. od dnia złożenia wniosku na stałe** (dowód: k-291 akt V U 1554/13).

Odpis wyroku Sądu Okręgowego wraz z uzasadnieniem i aktami rentowymi R. Z. wpłynął do organu rentowego w dniu 13.10.2016 roku (dowód: wyrok Sądu k-14 akt ZUS, poświadczenie wysłania akt k-299 akt VU 1554/13). Pełnomocnik organu rentowego w dniu 21.10.2016 roku wydał opinie prawną o niezaskarżaniu powyższego rozstrzygnięcia przez ZUS (dowód: opinia prawna k-23 akt ZUS).

Wyrok uprawomocnił się w dniu 28.10.2016 roku (dowód: k-291akt VU 1554/13).

Decyzją z dnia 2 stycznia 2017 roku, Zakład (...) Oddział w T. wykonując wyrok Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 22 września 2016 roku, w sprawie sygn. akt V U 1554/13, przyznał R. Z. prawo do dodatku pielęgnacyjnego od dnia 27 czerwca 2013 roku, tj. od daty określonej w wyroku sądowym, ustalając prawo do odsetek za okres od dnia 16 grudnia 2016 roku do dnia 15 stycznia 2017 roku.

W okresie poprzedzającym wydanie powyższej decyzji, a po uprawomocnieniu się wyroku Sądu Okręgowego z dnia 22 września 2016 roku, organ rentowy nie prowadził żadnych czynności wyjaśniających, był także w posiadaniu akt ubezpieczeniowych skarżącego (dowód: poświadczenie wysłania akt k-299 akt VU 1554/13, akta ZUS).

Decyzją z dnia 2 lutego 2017 roku, Zakład Ubezpieczeń społecznych, traktując odwołanie R. Z., jako wniosek o przyznanie prawa do odsetek, odmówił skarżącemu powyższego prawa.

Sąd Okręgowy dokonał następującej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i zważył, co następuje:

odwołanie zasługuje na uwzględnienie jedyni e w części.

Wydając zaskarżoną decyzję, organ rentowy powołał się na przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2016 roku poz. 887), zwanej dalej ustawą. Zgodnie z treścią art. 118 ust. 1 ustawy organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust. 2 i 3 oraz art. 120. Natomiast art. 118 ust. 1a ustawy stanowi, że w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

W świetle powyższych unormowań podkreślić należy, że wyjaśnienie okoliczności niezbędnych do wydania decyzji należy do organu rentowego. Nie zmienia tego faktu wejście w życie art. 118 ust. 1a ustawy. Przepis ten ma bowiem wąski zakres przedmiotowy. Jego wykładnia systemowa prowadzi do wniosku na potrzeby ustalenia odpowiedzialności organu rentowego z tytułu opóźnienia w ustaleniu lub wypłacie świadczeń, sens wyrażonej w tym przepisie normy prawnej jest następujący: „Za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, uznaje się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia, o ile za nie ustalenie tych okoliczności odpowiedzialności nie ponosi organ rentowy” (tak: K. Ślęzak artykuł w Przeglądzie Sądowym 2006/2/94). Podobnie wypowiedział się Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 11 września 2007 roku w sprawie sygn. akt P 11/07, OTK-A 2007/8/97, w którym stwierdził, że przepis art. 118 ust. 1a jest zgodny z Konstytucją, ale tylko pod warunkiem ściśle określonej jego interpretacji. Ma on być rozumiany w ten sposób, że za dzień wydania ostatniej decyzji uznaje się dzień wpływu do ZUS prawomocnego orzeczenia sądu, gdy postępowanie nie było zawinione przez organ rentowy. W związku z tym w sytuacji, gdy uprawniony występuje z roszczeniem o zapłatę odsetek, obowiązkiem sądu jest ustalenie, czy za opóźnienie w ustaleniu lub wypłacie świadczenia odpowiedzialność ponosi organ rentowy. Organ rentowy odmawiając ubezpieczonemu wypłaty odsetek z tytułu nieterminowej wypłaty należnej mu renty, oparł swoją decyzję

na treści art.118 1a wyżej wymienionej ustawy, zgodnie z którym organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust. 2 i 3 oraz art. 120. W razie zaś ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy wydając orzeczenie stwierdza przy tym odpowiedzialność organu odwoławczego. Brak stwierdzenia w wyroku Sądu stwierdzenia odpowiedzialności organu rentowego wyłącza, w ocenie ZUS, jego odpowiedzialność i w związku z tym brak jest podstaw do wypłaty odsetek z tytułu nieterminowej wypłaty renty ubezpieczonemu. Należy jednak zauważyć, iż zgodnie z utrwalonym poglądem doktryny i orzecznictwa, art. 118 ust.1a cytowanej wyżej ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych rozumiany jest w ten sposób, że za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uznaje się dzień wpływu prawomocnego orzeczenia tylko w sytuacji, gdy za nieustalenie tych okoliczności nie ponosi odpowiedzialności organ rentowy (tak Trybunał Konstytucyjny w P 11/07 w wyroku z dnia 11.09.2007 roku OTK-A 2007/8/97). Jak podnosi się w orzecznictwie i doktrynie, wyjaśnienie okoliczności niezbędnych do wydania decyzji polegać może m.in. na przedłożeniu przez wnioskodawcę brakujących dowodów lub złożenie stosownego oświadczenia (o ile zaniechano uczynić tego we wniosku), uzyskaniu orzeczenia lekarza orzecznika w sprawach świadczeń, do których prawo uzależnione jest od stwierdzenia niezdolności do pracy oraz niezdolności do samodzielnej egzystencji, rachunkowym wycienieniu wysokości świadczenia (por. wyrok SN z 8 stycznia 1991 r., sygn. akt II URN 120/90 oraz K. Antonów, M. Bartnicki, Ustawa o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Komentarz, Warszawa 2007, s. 402).

Należy w tym miejscu zauważyć, iż powyższy przepis nie może być stosowany w oderwaniu od przepisu art. 85 ust.1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tj. Dz.U. z 2016 r. poz. 963), zgodnie z którym, jeżeli Zakład - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności. Zgodnie więc z brzmieniem cytowanego wyżej przepisu zasadą jest wypłata przez organ rentowy ustawowych odsetek określonych w przepisach prawa cywilnego, jeśli organ nie dokona tej wypłaty w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażono pogląd, że zawarte w art. 85 ust. 1 ustawy określenie: "nie ustalił prawa do świadczenia" oznacza zarówno niewydanie w terminie decyzji przyznającej świadczenie, jak i wydanie decyzji odmawiającej przyznania świadczenia, mimo spełnienia warunków do jego uzyskania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2001 r., II UKN 402/00, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 501). Organ rentowy **jest zwolniony** jednak z obowiązku wypłaty odsetek, gdy **opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności**.

Z materiału dowodowego sprawy V U 1554/13 Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb. oraz z dokumentów zgromadzonych w aktach rentowych wnioskodawcy wynika jednoznacznie, że za opóźnienie w wypłacie R. Z. dodatku pielęgnacyjnego organ rentowy ponosi odpowiedzialność jedynie w zakresie przekroczenia 30-dniowego terminu do wydania decyzji, po uprawomocnieniu się wyroku sądu, w żadnym razie zaś, nie można uznać tej odpowiedzialności w szerszym zakresie tj. od dnia złożenia wniosku przez R. Z..

Wszak w powołanej powyżej sprawie, toczącej się z odwołania ubezpieczonego przed Sądem Okręgowym w Piotrkowie Tryb., Sąd przeprowadził bardzo szerokie postępowanie dowodowe, w trakcie którego dopuścił dowód z opinii licznych biegłych sądowych: **psychologa klinicznego** J. Ś. i **psychiatry** A. R., biegłego **otolaryngologa** M. Z. (2), biegłego **urologa** M. P., biegłej **neurolog** B. M. (1) oraz opinii biegłej specjalisty **neurolog** A. P., którzy sporządzili opinie w sprawie, jak również kilka opinii uzupełniających. Nadto, Sąd dopuścił dowód z zeznań świadków,

lekarzy leczących R. Z.: lekarza pierwszego kontaktu G. P., leczącego skarżącego od 23 lat oraz psychiatry D. K., leczącego R. Z. od lutego 2013 roku. Dopiero w oparciu o wyniki powyższego postępowania dowodowego, które Sąd szeroko przytoczył w stanie faktycznym uzasadnienia, nie widzi więc potrzeby ponownego powielania przytoczonych faktów, Sąd ustalił, iż u wnioskodawcy występują następujące schorzenia: zespół depresyjny, głuchota obustronna, zespół pozapiramidowy (parkinsonowski) na podłożu naczyniowym uszkodzenia (...), które skutkują niezdolnością ubezpieczonego do samodzielnej egzystencji, co najmniej od dnia złożenia wniosku o dodatek pielęgnacyjny tj. od dnia 27 czerwca 2013 roku na stałe. Podkreślić przy tym należy, iż **nawet biegli neurologzy nie byli zgodni w zakresie ustalenia daty** powstania całkowitej niezdolności oraz niezdolności do samodzielnej egzystencji skarżącego, albowiem biegła B. M. wskazała, że całkowita niezdolność do pracy i samodzielnej egzystencji istniała u skarżącego, co najmniej od daty złożenia wniosku tj. od dnia 27 czerwca 2013 roku, zaś biegła neurolog A. P., jako datę powstania niezdolności do samodzielnej egzystencji wskazała datę badania wnioskodawcy przez biegłą neurolog B. M. (1). Ostatecznie, po bardzo szczegółowym przesłuchaniu świadków, lekarzy leczących R. Z.: D. K. oraz G. P., Sąd przyjął za zasadne stanowisko biegłej neurolog B. M. (1).

W tej sytuacji, w ocenie Sądu Okręgowego, nie można uznać, iż organ rentowy mógł wydać korzystną dla ubezpieczonego decyzję w ramach prowadzonego przez siebie postępowania.

Należy jednak zauważyć, iż odpis wyroku Sądu Okręgowego wraz z uzasadnieniem i aktami rentowymi R. Z. wpłynął do organu rentowego w dniu 13.10.2016 roku, zaś pełnomocnik organu rentowego w dniu 21.10.2016 roku wydał opinie prawną o niezaskarżaniu powyższego rozstrzygnięcia przez ZUS. **Wyrok uprawomocnił się w dniu 28.10.2016 roku**, co oznacza, iż organ rentowy winien wydać decyzję w sprawie najpóźniej w dniu 28 listopada 2016, a uczynił to dopiero w dniu **2 stycznia 2017 roku**. Okolicznością istotną przy tym jest, iż w okresie poprzedzającym wydanie powyższej decyzji, a po uprawomocnieniu się wyroku Sądu Okręgowego z dnia 22 września 2016 roku, organ rentowy nie prowadził żadnych czynności wyjaśniających, był już także w posiadaniu akt ubezpieczeniowych skarżącego, które były mu zwrócone przez Sąd wraz z doręczeniem odpisu wyroku z pisemnym uzasadnieniem.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł, jak w punkcie 1 sentencji i oddalił odwołanie w pozostałej części, jako niezasadne, podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Na marginesie wskazać należy, iż wydanie decyzji z dnia 2 lutego 2017 roku przez organ rentowy, pozostało bez wpływu na niniejsze postępowanie, z uwagi na treść art. 477¹³ § 1 k.p.c.